

ORIENTERING

om franske forhold

Juli 2013

Fornyet opfordring til Skatteminister Holger K. Nielsen om at indlede forhandlinger med Frankrig og med Spanien om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster

På femårsdagen for den danske opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsterne med Frankrig og med Spanien, den 10. juni 2013, rettede jeg en henvendelse til Skatteminister Holger K. Nielsen om at indlede forhandlinger med Frankrig og med Spanien om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster. Denne henvendelse og skatteministerens svar derpå er vedlagt som bilag til juninummeret fra i år af mit nyhedsbrev ORIENTERING om franske forhold og kan læses på min hjemmeside www.orienteringomfranskeforhold.com.

I skatteministerens svar på min henvendelse svarer han på noget helt andet end det, som jeg havde opfordret ham til, idet han der anfører, at jeg skulle have opfordret til indgåelse af dobbeltbeskatningsoverenskomster med Frankrig og Spanien med udgangspunkt i et forhandlingsudspil, som de to lande har stillet, men som Danmark allerede har afvist. Dette er ingeniende tilfældet. Det ville heller ikke have haft ret megen mening. Det er da også noget helt andet, som jeg har opfordret skatteministeren til.

Det er ikke nogen overraskelse for mig, at skatteministeren – eller rettere de embedsmænd, som skriver ministerens svar for ham – på denne måde misforstår min henvendelse. Noget sådant har jeg oplevet før. Det er formentligt bevidst. Skatteministeren og hans embedsmænd har efterhånden kun et enkelt stereotyp svar på alle henvendelser om dette spørgsmål, nemlig, at når der tidligere har været skattefradrag for indbetalinger til danske pensionsordninger, eller disse pensionsordninger finansieres fra Danmark, så skal der også ske beskatning i Danmark af udbetalinger fra disse ordninger, og dette også selvom man i mellemtiden er flyttet til udlandet. Derfor er Danmark uvillig til at indgå i nogen som helst form for forhandlinger med de to lande om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster, med mindre disse forhandlinger ventes at føre til det resultat, som Danmark kræver. Og derudover overser man de efterhånden ganske mange andre problemer, som de manglende dobbeltbeskatningsoverenskomster har skabt og er i øvrigt uvillig til at indgå i nogen som helst form for dialog om, hvorvidt man skal indlede forhandlinger med Frankrig eller Spanien om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster eller ikke. Derfor er det ikke overraskende, at skatteministeren svarer på noget helt andet end det, som jeg har opfordret ham til. De manglende dobbeltbeskatningsoverenskomster med Frankrig og med Spanien medfører i

dag større ulemper end fordele for Danmark, og debatten om dette spørgsmål vil skatteministeren helst undgå.

Skal Frankrig og Spanien indgå nye dobbeltbeskatningsoverenskomster med Danmark på de betingelser, som Danmark kræver, vil det komme til at betyde, at de to lande skal have danske pensionister boende på deres territorier og have udgifterne til disse pensionister uden at landene får skatteindtægter fra deres danske pensioner, og det er Frankrig og Spanien naturligvis ikke villige til. Frankrig og Spanien er de to lande i Europa, der har flest udenlandske pensionister boende, og det ville have alt for vidtrækkende konsekvenser for de to lande at acceptere noget sådant. Det er derfor helt urealistisk at forestille sig, at Frankrig og Spanien nogensinde vil acceptere de danske krav. Så længe Danmark opretholder disse krav betingelsesløst, vil der derfor ikke blive indgået nye dobbeltbeskatningsoverenskomster mellem Danmark på den ene side og Frankrig og Spanien på anden side, og det vil være ensbetydende med at danske pensionister i Frankrig fortsat vil blive dobbeltbeskattede af deres danske pensioner, hvis de ikke er omfattet af overgangsreglerne. Skal der kunne indgås nye dobbeltbeskatningsoverenskomster, vil den første betingelse være, at Danmark slækker på kravet om, at Danmark alene skal have hele skatten af pensionsudbetalingerne.

Den omstændighed, at der ikke længere er dobbeltbeskatningsoverenskomster mellem Danmark og Frankrig, respektive Spanien, giver efterhånden stadig større problemer for danske borgere, der bor i Frankrig og for danske virksomheder, der opererer på det franske eller spanske marked.

Det er et væsentligt formål med en dobbeltbeskatningsoverenskomst at sikre ens egne borgere og virksomheder og sørge for, at de ikke bliver udsat for dobbeltbeskatning, og dette hensyn varetager Danmark ikke, så længe som man ikke er villig til at indlede forhandlinger med Frankrig og med Spanien om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster. Og på grund af de manglende overenskomster kan Danmark ikke længere komme disse borgere og virksomheder til hjælp, idet man naturligt nok vil blive mødt med modargumentet, at man jo kunne have undladt at opsigte dobbeltbeskatningsoverenskomsterne.

Danske pensionister i Frankrig bliver i øjeblikket dobbeltbeskattet af deres danske pensioner, og det er i øjeblikket svært at se, at denne tilstand nogensinde vil ophøre.

Desuden koster den danske opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsterne årligt dansk erhvervsliv et trecifret millionbeløb, og dette er langt mere end det beløb, som Danmark vil kunne påregne at få ind i skatter fra danske pensionister i Frankrig og i Spanien. Desuden har Danmark mistet good will ved at have opsagt dobbeltbeskatningsoverenskomsterne og ved den facon, som man har opsagt dem på. Derudover har den forøgede usikkerhed ført til, at danske virksomheder nu afholder sig fra at foretage investeringer i Frankrig og i Spanien, ligesom franske og muligvis også spanske virksomheder går uden om Danmark, når de skal planlægge investeringer i virksomheder og i salgsselskaber i udlandet. De manglende dobbeltbeskatningsoverenskomster betyder derfor tab af danske arbejdspladser og er en hindring for væksten i Danmark.

Alt taler derfor for, at det vil være en fordel for Danmark at indgå nye dobbeltbeskatningsoverenskomster med Frankrig og med Spanien, også selvom Danmark i den forbindelse må give køb på at kunne få hele skatten af pensionsudbetalinger til danske pensionister i Frankrig og i Spanien.

På denne baggrund har jeg rettet en fornyet henvendelse til skatteministeren om at indlede forhandlinger med Frankrig og med Spanien om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster. Denne henvendelse er vedlagt som et bilag til dette nummer af ORIENTERING om franske forhold.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Danmark og Luxembourg er ændret

Luxembourg har indtil for nylig været et af de få lande i Europa, hvor Danmark ikke endnu var kommet igennem med, at Danmark kan få skatten af ens danske pensioner, hvis man flytter til landet. Men det er der nu sket en ændring i.

Ved en protokol om ændring af dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Danmark og Luxembourg af 17. november 1980, som er indgået den 9. juli 2013, er det nu bestemt, at man skal betale skat til Danmark af sine danske pensioner, når man bor i Luxembourg, og dette gælder både danske sociale pensioner så som folkepension og førtidspension, danske tjenestemandspensioner og andre danske pensioner uanset om disse er optjent som led i et tidligere arbejdsforhold eller ikke. Når det gælder andre danske pensioner end sociale pensioner og tjenestemandspensioner er det dog en forudsætning, at man ikke har betalt skat i Danmark af sine indbetalinger til disse pensioner, herunder at der ikke har været betalt skat i Danmark af ens arbejdsgivers indbetalinger til disse pensioner.

Efter de tidligere regler skulle man som bosiddende i Luxembourg betale skat til Luxembourg af sine danske pensioner bortset fra danske tjenestemandspensioner, der blev beskattet i Danmark.

I Danmark er det i begrænset omfang muligt at etablere pensionsordninger, hvor man ikke har fradragsret i sin skat til Danmark af indbetalingerne, og har man en sådan ordning, kan Danmark ikke kræve skat af udbetalingerne, og disse udbetalinger kan så fortsat beskattes i Luxembourg.

Der er dog etableret en overgangsordning, således at fysiske personer, der boede i Luxembourg på datoen for underskriften af protokollen, den 9. juli 2013, og som på denne dato modtog pensioner fra Danmark, som kun kunne beskattes i Luxembourg efter de hidtidige regler i dobbeltbeskatningsoverenskomsten, fortsat kun bliver beskattet i Luxembourg af disse pensioner.

Der er mange danskere, der bor og arbejder i Luxembourg, f.eks. i bankerne i Luxembourg eller i de EU-institutioner, der ligger i Luxembourg, og for disse personer får den ændrede overenskomst også betydning. Har disse personer en pensionsordning i Luxembourg, enten knyttet til deres arbejde eller som en privattegnede pensionsordning, har de hidtil skullet betale skat til Danmark af disse pensionsordninger, hvis de rejste tilbage til Danmark, når de blev pensionerede. Men efter den ændrede overenskomst skal de nu betale skat til Luxembourg af disse pensionsordninger, selvom de flytter tilbage til Danmark, efter at deres ansættelse er ophørt. Efter det for mig oplyste skulle beskatningen af pensioner være væsentligt lavere i Luxembourg end i Danmark.

Ændringen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten med Luxembourg træder først i kraft i indkomståret efter at den er blevet ratificeret både af det danske Folketing og af parlamentet i Luxembourg, og det vil sige at overgangen til Danmark af beskatningen af udbetaling af pension fra Danmark tidligst vil kunne ske med virkning fra den 1. januar 2014. Men med hensyn til

overgangsordningen får denne virkning allerede fra den 9. juli 2013. Man kan altså ikke komme ind under overgangsordningen, hvis man flytter til Luxembourg efter denne dato.

Med ændringen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten med Luxembourg har Danmark fået gennemført, at man skal beskattes i Danmark af udbetalingen sine danske pensioner, som man har haft fradragsret for indbetalingerne til i Danmark, i stort set alle landene i Europa. De eneste lande, hvor denne ordning endnu ikke er blevet gennemført, er Holland, Færøerne og Slovakiet. I det sidstnævnte land er dobbeltbeskatningsoverenskomsten med det tidligere Tjekkoslavakiet endnu er gældende.

Den europæiske arveretsforordning

Under det danske formandskab i første halvår 2012 lykkedes det at få gennemført en forordning indenfor EU om værneting og lovvalg i arvesager, forordning no. 650/2012 af 4. juli 2012. Efter denne forordning kan en borger i EU vælge, at det ikke skal være lovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende havde sit sædvanlige opholdssted på tidspunktet for dødsfaldet, der skal være bestemmende for behandlingen af hele arven som sådan efter den pågældende, men derimod lovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger enten på det tidspunkt, hvor valget træffes eller på det tidspunkt, hvor den pågældende afgår ved døden.

Reglerne trådte i kraft den 16. august 2012 men vil først komme til at finde anvendelse på arv efter personer, der afgår ved døden den 17. august 2015 eller senere. Med det nye regelsæt er der gennemført en administrativ forenkling, idet arvesager, som har forbindelse til flere EU-medlemslande, fremover kan afgøres af en myndighed og efter et regelsæt.

Medlemslandene skal i tiden frem til den 16. januar 2014 give EU-Kommissionen et kort resumé af deres nationale lovgivning og procedurer vedrørende arveret, herunder oplysninger om, hvilken type myndigheder, der har kompetence i arvesager, og oplysninger om, hvilken type myndighed der har kompetence til at modtage erklæringer om vedgåelse af eller afkald på arv, legat eller tvangsarv, samt navn og øvrige kontaktoplysninger på de instanser, der har kompetence i retssager og appelsager vedrørende arv m. v. På baggrund heraf offentliggør EU-Kommissionen disse oplysninger i Den Europæiske Unions Tidende, og medlemslandene skal sørge for løbende at holde disse oplysninger à jour, således at de oplysninger, som man kan finde der, til enhver tid er aktuelle.

Arveretsforordningen opstiller som generel hovedregel, at det er retten i det medlemsland, hvor den afdøde havde sit sædvanlige opholdssted på dødstidspunktet, der skal behandle den pågældendes bo, og det er desuden som udgangspunkt også lovgivningen i dette medlemsland, der skal anvendes på hele arven efter den afdøde.

Men er den pågældende statsborger i et andet medlemsland end bopælslandet på det tidspunkt, hvor den pågældende træffer valget eller på dødstidspunktet, kan denne træffe bestemmelse om, at det skal være lovgivningen i det medlemsland, hvor denne er statsborger, der skal anvendes på arven efter vedkommende og ikke lovgivningen i den pågældendes bopælsland, og er der gyldigt truffet en sådan bestemmelse, kan arvingerne desuden aftale, at det skal være retten i dette medlemsland, som skal behandle vedkommendes bo med den virkning, at denne ret har

enekompetence til at træffe afgørelse vedrørende ethvert spørgsmål vedrørende arven. I konsekvens heraf skal myndighederne i afdødes bopælsland erklære sig inkompetente til at afgøre spørgsmål vedrørende arvesagen, og de er i øvrigt berettigede til at gøre det samme på begæring fra arvingerne, hvis myndighederne skønner, at retten i det land, hvis lov er valgt, vil være bedre egnet til at træffe afgørelse i arvesagen.

Der indføres et europæisk arvebevis, som udstedes af retten eller af en anden tilsvarende myndighed, der har kompetence til at behandle arvesager, i det medlemsland, hvor arvesagen behandles, og som skal kunne anvendes af arvinger, legatarer, bobestyrere eller andre til at påberåbe sig deres status eller udøve deres rettigheder i arvesagen, og som skal kunne gøre det nemmere at dokumentere de pågældendes rettigheder i et andet medlemsland, f. eks. i et medlemsland, hvor en del af arven befinder sig.

Forordningen er omfattet af det danske EU-forbehold vedrørende retlige og indre anliggender, og derfor har Danmark ikke deltaget i vedtagelsen af denne forordning, og forordningen er ikke bindende for Danmark og finder ikke anvendelse i Danmark.

Dette betyder, at en fransk statsborger, der er fast bosiddende i Danmark, ikke i kraft af forordningen kan bestemme, at arven efter den pågældende skal afgøres efter materiel fransk ret af de kompetente danske myndigheder i Danmark, og behandlingen af sagen kan heller ikke henvises til de franske retlige myndigheder.

På samme måde kan en dansk statsborger, der er fast bosiddende i Frankrig, ikke i kraft af forordningen bestemme, at arven efter den pågældende skal afgøres efter materiel dansk ret af de kompetente franske myndigheder i Frankrig, og behandlingen af sagen kan heller ikke henvises til de danske retlige myndigheder.

I overensstemmelse hermed kan de danske respektive de franske retlige myndigheder ikke i kraft af bekendtgørelsen erklære sig inkompetente i tilfælde af, at der måtte være begæret værneting eller lovvalg i Danmark eller i Frankrig af en person, der har sit sædvanlige opholdssted i Frankrig eller i Danmark ved dødsfaldet, og de franske, respektive de danske retlige myndigheder ikke er forpligtede til at antage sagen, såfremt der skulle være begæret værneting eller lovvalg i Frankrig af en person, der har sit sædvanlige opholdssted i Danmark ved dødsfaldet eller skulle være begæret værneting eller lovvalg i Danmark af en person, der har sit sædvanlige opholdssted i Frankrig ved dødsfaldet.

Danmark er heller ikke omfattet af pligten til at give et resumé af dansk lovgivning og procedurer eller danske kompetente myndigheder i arvesager til EU-Kommissionen, hvilket gør det umuligt at anvende reglerne om værneting og lovvalg for eller i Danmark.

Dette er altså endnu et eksempel på, at Danmark på grund af de fire EU-forbehold i stadig større grad bliver koblet af samarbejdet indenfor EU efterhånden som dette udvikler sig.

Men arveforordningens regler kan anvendes af alle statsborgere i EU, der har bopæl i et andet medlemsland end det, som de er statsborgere i, bortset fra hvis man er statsborger i Danmark eller har fast bopæl i Danmark.

Arveretsforordningen er allerede trådt i kraft, og man kan derfor allerede nu træffe bestemmelse om at anvende forordningens bestemmelser om værneting og/eller lovvalg i et andet land end det,

hvor man er statsborger. Som nævnt tidligere finder et sådant valg dog først anvendelse, hvis man afgår ved døden den 17. august 2015 eller senere.

Jeg kan oplyse, at jeg har henvendt mig til det danske Justitsministerium om rækkevidden på arveretsforordningen af det danske EU-forbehold vedrørende retlige og indre anliggender. Justitsministeriets svar på dette spørgsmål vedlægges til orientering.

De franske regler om brugsret og nøgen ejendomsret

Efter fransk ret er det muligt at opdele den fulde ejendomsret hver for sig i brugsret (usufruit) og i nøgen ejendomsret (nue-propriété).

Denne konstruktion kan det i visse situationer være en fordel at anvende, når man som ægtefæller ejer fast ejendom i Frankrig, som følge af, at man ikke i Frankrig kender til regler om hensidende i uskiftet bo. Efter fransk arveret er den længstlevende ægtefælle desuden ringere stillet end i Danmark, idet denne efter fransk ret ikke er tvangsarving og som udgangspunkt kun er berettiget til en fjerdedel af afdødes bo. Til gengæld arver børnene så meget desto mere.

Når ægtefællerne har livsarvinger, det vil sige børn, så arver disse straks ved dødsfaldet en væsentlig del af afdødes bo, og af denne årsag kan konstruktionen "usufruit – nue-propriété" være en af de muligheder, som man kan benytte sig af for at sikre, at den længstlevende ægtefælle kan blive boende i ægtefællernes hjem også efter førstafdødes død. Man respekterer børnenes arveret, men man sikrer sig samtidig, at denne arveret ikke hindrer den længstlevende i at blive boende i ægtefællernes bolig.

Denne konstruktion er derfor en mulighed, som man kan anvende som et alternativ til de franske regler om fordelsægtepagt "communauté universelle (avec clause d'attribution intégrale de la communauté au conjoint survivant)", når det ikke er muligt eller ønskeligt for parterne at anvende denne seneste konstruktion, se i øvrigt nærmere om den franske fordelsægtepagt i mit nyhedsbrev ORIENTERING om franske forhold for december 2012, der kan læses på min hjemmeside www.orienteringomfranskeforhold.com.

Jeg har bedt den danske advokat Ann-Sofie Kold Christensen skrive en artikel om de franske regler om brugsret og nøgen ejendomsret. Denne artikel vedlægges som bilag til dette nyhedsbrev.

Advokat Ann-Sofie Kold Christensen har tidligere været ansat i Advokatfirmaet Tommy V. Christiansen i København, oprindeligt under den navnkundige danske advokat når det gælder franske forhold, Bertil Jacobi, som nu er gået på pension. Men advokat Ann-Sofie Kold Christensen har nu etableret egen advokatvirksomhed i Holte nord for København med speciale i franske retsforhold. Hun rådgiver privatpersoner både i Danmark og i Frankrig samt virksomheder og andre advokater om fransk-danske retsforhold, herunder køb og salg af fast ejendom i Frankrig, skifte af dansk-franske dødsboer og yder desuden generel rådgivning om fransk-danske arveforhold.

Den franske avancebeskatning ved afståelse af værdipapirer

I Frankrig har man en avancebeskatning af fortjeneste ved afståelse af værdipapirer (obligationer og aktier m. v.) og denne beskatning gælder fortjeneste ved afståelse af såvel franske som udenlandske værdipapirer. Den franske avancebeskatning går under betegnelsen "taxation de plus-value de cession de valeurs mobilières".

Denne avanceskat opkræves af hele avancen ved salg af værdipapirer uden noget bundfradrag, og skatten er hidtil blevet opkrævet med en fast procentdel af hele avancen, og denne procentsats har været stigende i de senere år. For indkomståret 2012, hvorfor der skulle indgives selvangivelse i maj/juni i år, var denne procentsats fastsat til 24 %, hvortil kommer sociale skatter, "prélèvements sociaux" på 15,5 %, således at de samlede franske skatter bliver på 39,5 %.

Det er imidlertid blevet bestemt, at avanceskatten for så vidt angår afståelser af værdipapirer fra og med den 1. januar i år beskattes som almindelig indkomst efter den progressive franske skatteskala, og det vil formentlig komme til at fremgå af den finanslov for finansåret 2014, som ventes vedtaget kort før udløbet af dette kalenderår, idet skatten af indtægter for året 2013 først skal selvangives og beskattes i 2014. Og det vil komme til at betyde, at avanceskatten for de højeste indkomstgrupper vil kunne komme op på 60,5 % som marginalsat (45 % + 15,5 %).

Avanceskatten skal indberettes på den almindelige franske selvangivelse (formular nummer 2042 K) på side 3 i rubrikken 3VG.

Er værdipapirerne erhvervet før man flyttede til Frankrig, er det den oprindelige anskaffelsespris, som skal lægges til grund ved beregningen af den franske avanceskat og ikke værdiansættelsen på det tidspunkt, hvor man er flyttet til Frankrig. Man anvender således et andet princip i Frankrig end man gør i Danmark, idet det i Danmark normalt er værdiansættelsen på tidspunktet for indreisen til Danmark, der er afgørende. I Frankrig kan der derfor opstå den situation, at man også har skullet betale en udenlandsk avanceskat af fortjenesten af værdipapirerne inden man flyttede til Frankrig. Det kan f. eks. være tilfældet, såfremt værdipapirerne er erhvervet, mens man boede i Danmark, og har været beskattet efter virksomhedsordningen, eller at salget påvirker den danske ordning med fraflytningsbeskatning vedrørende danske aktier. I så fald har man mulighed for at fratække den betalte udenlandske skat ved opgørelsen af den franske skat, jfr. for så vidt angår skat betalt i Danmark den franske instruktion no. 71 af 29. juli 2010 (Journal Officiel des Impôts no. 14 B-2-10 af 2. august 2010), der midlertidigt indfører adgang til at nedsætte den franske skat af indkomst fra Danmark (bortset fra pensioner) med betalt skat i Danmark. Denne instruktion kan læses på min hjemmeside www.orienteringomfranskeforhold.com, se bilaget til majnummeret for året 2012.

Har man tab ved realisation af værdipapirer, er der visse begrænsede muligheder for at fratække dette tab. Man kan nemlig fratække tabet i den gevinst, som man har ved realisation af andre værdipapirer i det samme kalenderår. I dette tilfælde skal man anføre tabet i rubrik 3VK på side 3 på den almindelige franske selvangivelse. Tabet må dog ikke fremføres med et højere beløb end den gevinst, som er konstateret for det samme kalenderår, og som er angivet i rubrik 3VG. Men tabet kan også modregnes i gevinst, som konstateres i de følgende 10 kalenderår efter at tabet er konstateret. I denne situation skal tabet også anføres i rubrik 3VH, men det kan i denne situation være nødvendigt at specificere, hvornår tabet har fundet sted, enten i en forklarende note til selvangivelsen eller i en opgørelse vedlagt selvangivelsen.

På denne måde kan man reducere den skattepligtige fortjeneste, som man opnår ved realisation af værdipapirer, med tab, som man opnår ved realisation af andre værdipapirer, men det er i Frankrig ikke muligt at udnytte et tab ved realisation af værdipapirer direkte eller på anden måde end ved reduktion i fortjeneste ved realisation af andre værdipapirer af mindst samme størrelse.

Sælger man værdipapirer af samme art, som er erhvervet på forskellige tidspunkter, kan det spørgsmål opstå, hvilke af disse værdipapirer man har solgt, hvis man ikke sælger dem alle på samme tidspunkt. Her opererer man i Frankrig ud fra princippet "premier entré – premier sorti" således at forstå, at det er de først erhvervede værdipapirer man sælger først.

Er de værdipapirer, som man sælger, erhvervet til forskellige priser, anses købsprisen for at være et vejet gennemsnit af købspriserne for disse værdipapirer. Det samme gælder, såfremt værdipapirerne er solgt til forskellige priser.

Har man eksempelvis købt 100 enheder af et værdipapir i 2010 for 14 euros og 200 enheder af det samme værdipapir i 2011 for 16 euros og nu sælger dem alle i 2013 for 18 euros per enhed for de første 200 og 19 euros per enhed for de resterende 100 enheder, vil den vejede købspris være 15,33 euros og den vejede salgspris være 18,33 euros, og avancen vil være 900 euros.

Det europæiske sygesikringskort

Er man tilsluttet et sygesikringssystem i et EU-land, har man mulighed for fra sygesikringsmyndighederne i det pågældende land at få udstedt et blåt såkaldt internationalt sygesikringskort. Udstedelsen af et sådant sygesikringskort er gratis.

Bor man i Frankrig, og er man tilsluttet det franske sygesikringssystem, kan man udover det franske sygesikringskort, "carte vitale", få udstedt et fransk blåt internationalt sygesikringsbevis ("Carte Européenne d'Assurance Maladie") ved at henvende sig til sin sygekasse i Frankrig eller til CPAM, og det bør man normalt gøre, hvis man skal rejse udenfor Frankrig, for mens det franske almindelige sygesikringskort "carte vitale" kan anvendes overalt i Frankrig, er det ikke gyldigt udenfor Frankrig, og skulle man blive syg under ophold udenfor Frankrig, kan man ikke få udgifterne dertil refunderet, hvis man ikke har et gyldigt internationalt sygesikringskort. Det franske internationale sygesikringskort udstedes normalt med en løbetid på et år, og man skal selv anmode om at få kortet fornyet. Kortet er gyldigt i alle EU-lande bortset fra Frankrig, samt i Norge, Island, Liechtenstein og Schweiz.

Hvis man bor i Frankrig og modtager folkepension, førtidspension, tjenestemandspension eller efterløn fra Danmark, er det ikke længere de franske myndigheder, der udsteder det blå internationale EU-sygesikringskort, men de danske, og dette er tilfældet selvom man også har et almindeligt fransk sygesikringskort "carte vitale". Det vil sige, at det er "IPOS (International Pension og Social Sikring (tidligere Pensionsstyrelsen))", der skal udstede det blå internationale sygesikringskort, og dette internationale sygesikringskort har gyldighed i alle EU-lande, inklusive Danmark, samt Norge, Island, Liechtenstein og Schweiz. Modtager man efterløn, skal man i stedet anmode om at få det blå internationale sygesikringskort udstedt af en Borgerservice i en kommune.

Bor man i Danmark, vil man være tilsluttet den almindelige danske sygesikring, og man vil have fået det danske gule sygesikringsbevis. Ønsker man sig i tilslutning hertil et blåt internationalt sygesikringsbevis, skal man henvende sig til Borgerservice i sin kommune. Et sådant blåt internationalt sygesikringsbevis er gyldigt i samtlige EU-lande samt i Norge, Island, Liechtenstein og Schweiz. Det danske blå internationale sygesikringskort udstedes normalt med en varighed på fem år. Man skal selv sørge for at få det fornyet.

Dækningen for så vidt angår det almindelige gule sygesikringsbevis og det blå internationale sygesikringsbevis er forskellig. Det gule sygesikringskort gælder kun for behandling af akut opstået sygdom, tilskadecomst eller dødsfald under ferieophold i udlandet i højst en måned, og det gælder ikke for behandling af allerede eksisterende lidelser fra før ferieopholdet begyndte eller for kroniske lidelser. På den anden side dækker det gule sygesikringskort sygdom opstået i et antal lande udenfor Europa, herunder bla. a. Tyrkiet, USA, Canada og Australien og New Zealand.

Skal man på ferierejse af længere varighed end en måned eller på tjeneste- eller studierejse til et andet EU-land m. v., eller lider man af en eksisterende lidelse eller af en kronisk sygdom, dækker det gule sygesikringsbevis ikke, og så skal man have udstedt et blåt internationalt sygesikringskort.

Det blå internationale sygesikringskort dækker læge- og hospitalsbehandling, samt tandlægehjælp, medicin og lign. i opholdslandet. Dækningen er på de samme vilkår som for landets egne borgere, og det vil sige, at man normalt skal betale et beløb i Frankrig, hvor der er egenbetaling af en del af udgiften, den såkaldte "ticket modérateur". Det internationale sygesikringskort dækker ikke udgifter til hjemtransport.

Bor man i Frankrig, vil man i en del tilfælde komme ud for, at den behandlende læge m. v. kræver hele betalingen for behandlingen erlagt og ikke blot den mindre del, som man selv skal betale, den såkaldte "ticket modérateur". Til gengæld får man så udstedt en særlig erklæring, hvoraf betalingen fremgår, og som man skal sende til sit franske sygesikringskontor eller til CPAM, hvorefter man vil få sygekassens andel af beløbet refunderet.

Bor man i Danmark, vil man i Frankrig kunne komme ud for det samme, og man skal så fremsende erklæringen til IPOS eller til Borgerservice for refusion.

Der har i Danmark rejst sig en debat, hvor de danske sociale myndigheder nærmest fraråder folk at ansøge om at få det blå internationale sygesikringskort udstedt, idet man argumenterer for, at det er unødvendigt. Dette bør man i mine øjne ikke lytte til. For det første har det blå internationale sygesikringskort som anført et udvidet dækningsområde i forhold til det almindelige gule sygesikringsbevis. Og derudover er det blå internationale sygesikringskort og brugen deraf kendt i alle EU-landene og i alle de nordiske lande. Så rejser man dertil, bør man hvis muligt sørge for at have både det gule sygesikringsbevis og det blå internationale sygesikringsbevis med sig.

Hvis uheldet er ude under ophold i et andet EU-land eller i Norden og man er kommet ud for et uheld og muligvis skal hospitalsindlægges, står man sig langt bedre ved at kunne fremvise et blåt internationalt sygesikringsbevis, som alle kender anvendelsen af, end alene at have et dansk gult sygesikringsbevis, hvis anvendelsesområde ikke er kendt i nært samme omfang, og dette i særdeleshed, hvis man befinder sig i et land, hvis sprog man ikke behersker.

Om varme og hede

"Jeg har sejlet på varmen i 25 år", pralede sømanden.

"Det er da ingenting", svarede bonden. "Jeg har boet på heden i 50 år".

Med venlig hilsen

Klaus Vilner

Orientering om franske forhold er et uafhængigt informationsbrev, som udsendes efter behov. Jeg vil deri forsøge at belyse emner, som kan have generel interesse for danskere, der bor i Frankrig, eller som i øvrigt interesserer sig for franske forhold. Informationsbrevet er gratis og sendes uden forpligtelser af nogen som helst art som e-mail til enhver, der fremsætter anmodning derom på Klaus.Vilner@wanadoo.fr. Nyhedsbrevet offentliggøres desuden på min hjemmeside www.orienteringomfranskeforhold.com og på Danskere i Toulouse's hjemmeside <http://danskereitoulouse.wordpress.com>. Ønsker man at afmelde informationsbrevet, bedes dette meddelt på samme e-mailadresse.

Indholdet må ikke betragtes som individuel rådgivning, og selvom det tilstræbes at oplysningerne er rigtige, påtager jeg mig intet ansvar for urigtige, ufuldstændige eller manglende oplysninger.

Citater fra informationsbrevet er tilladt, når det sker med behørig kildeangivelse og jeg får tilsendt et eksemplar af det dokument, hvori informationsbrevet citeres.

Enhver, der modtager orienteringen, er velkommen til at komme med supplerende oplysninger, med synspunkter eller med kommentarer til de emner, der behandles i informationsbrevet, eller med ønsker om emner, som ønskes belyst.